

Requiem... ad Vitam Aeternam

Matricea, o realitate iluzorie, simulată inteligent după modelul lumii din 1999, ține populația umană docilă sub control.

Înăuntrul Matricei, un grup de oameni liberi sunt capabili să încalce legile fizicii, având puteri super-umane. În războiul său împotriva mașinilor create în secolul XXI, personajul principal,

Neo, promite că le va arăta oamenilor înrobiți în virtualitatea sistemului lumea reală, unde "orice e posibil". ("The Matrix")

Întocmai ca Neo, personajul filmului "The Matrix", compozitorul Cain Katsumi Yokoyama este un

revoltat. Marcat de impactul tragic asupra Japoniei pe care l-a avut tsunami-ul devastator din 11 martie 2011, Cain Katsumi Yokoyama și-a convertit revolta – cum altfel ar fi putut-o face, mai bine, un artist? – în conceperea unei partituri de proporții, propriul strigăt de durere metamorfozat într-o meditație asupra morții și vieții (în această ordine). Închinând lucrarea odihnei sufletești a victimelor dezastrului care a afectat nord-estul Japoniei, compozitorul o elaborează pe parcursul a nu mai puțin de trei ani (2011-2014), hotărând ca interpretarea să aparțină unui instrument solo.

Așa cum Neo, în realitatea iluzorie în care-și duce existența, conștientizând-o, reușește să se elibereze, devenind capabil de a încalca legile fizicii, *Requiem*-ul lui Yokoyama transcende moartea, devenind *ad Vitam Aeternam*. Gândită să coincidă cu comemorarea a 5 ani de la evenimentele tragice din 2011, prima audiție publică a piesei (din 11 martie 2016) a situat în centrul atenției trombonul, „instrumentul sacru”, dar și interpretarea încărcată de expresivitate a lui Barrie Webb. Special pentru acel debut, constructorul de instrumente Michael Rath i-a pregătit solistului englez un trombon bicolor, roșu-negru, a cărui imagine să susțină vizual gestualitatea fonică, încărcată de semnificații.

Derulându-se pe parcursul a nu mai puțin de 50 minute, *Requiem*-ul semnat de Cain Katsumi Yokoyama reprezintă, în manieră expresionistă, reacția compozitorului la violența acelei catastrofe naturale, reacție ce reflectă – în stratul său esențial – atitudini de

sorginte ritualică, similare celor din teatrul Nô. Cele nouă secțiuni ale amplei lucrări (preluate, ca denumire și evoluție cronologică, din binecunoscuta structură a missei funebre catolice): *Kyrie* – precedată de o scurtă introducere, *Introit*, *Offertorium*, *Sanctus*, *Benedictus*, *Agnus Dei*, *Lux aeterna*, *Libera me* și *In Paradisum* aduc în central atenției o reevaluare personalizată a sentimentului religios; lăsând în urmă virtualitatea unei încadrări stilistice în tipare standardizate, fiecare din cele nouă părți utilizează, la nivelul parametrilor melodicoritmici, tehnici de modelare sonică din arsenalul contemporan (inclusiv zgomote), asamblate cu grijă într-un traseu structural ce emană o acumulare emoțională care surprinde prin originalitate.

În după amiaza zilei de 25 mai, intenția compozitorului japonez de a condensa o întreagă orchestră – cu formația corală adiacentă – într-un trombon solo s-a materializat, prin intermediul glasului particularizat al instrumentului lui Barrie Webb din sala Auditorium a Universității Naționale de Muzică, într-un demers revelator ca substanță dramatică, teatralitatea actului interpretativ completând cu măiestrie imaginea complexă a partituri. Încercând să-și depășească propria condiție solistică, trombonistul englez a oferit auditoriului o versiune plină de forță asupra lucrării,

metamorfozând-o într-o veritabilă provocare pentru virtuozii acestei surse instrumentale care vor fi tentați, de-acum înainte, să și-o introducă în propriul repertoriu de concert.

Loredana BALTAZAR